

PAPKIN

Korkunç Deney

İdil Ünlü

Özgür
Romanlar

GENÇ
T
LİNGÜ

İÇİNDEKİLER

- BÜYÜK BABA KARAMBİNA İLE GÜZEL GÜNLER / 7
- ŞERBETÇİ DEDE SOKAĞI'NDA... / 13
- YÜK TRENİNDE TEHLİKELİ YOLCULUK / 19
- YILANLI KAYALIK ŞATOSU / 25
- SOĞUK MAHZENDE İKİ YENİ ARKADAŞ / 35
- PAPKİN'İN HAYATI KÂBUSA DÖNÜYOR / 43
- PROFESÖR FANTON VE KORKUNÇ LABORATUVARI / 47
- PROFESÖR FANTON'UN ESRARENGİZ DENEYLERİ / 61
- BÜYÜK KAPIDAN BAKAN GÖZ KİMİN?.. / 66
- PAPKİN ŞİFREYİ ÇÖZÜYOR / 73
- YAŞLI KÜTÜPHANECİ OSMEROF / 79
- OSMEROF'UN KÜTÜPHANESİ / 87
- PAPKİN ESRARENGİZ KARALTININ PEŞİNDE / 97
- ANTİMON OSMEROF'LA TANIŞIYOR / 110
- PAPKİN VE ANTİMON ANAHTARIN PEŞİNDE / 118
- BİLGELİK ODASI / 132
- YILANLI KAYALIK ŞATOSU'NDAN KAÇIŞ / 140
- PAPKİN EVE DÖNÜYOR / 145

1. BÖLÜM

BÜYÜK BABA KARAMBİNA İLE GÜZEL GÜNLER

Sarsıla sarsıla giden atlı arabanın geniş koltuğuna gömülen Papkin, burnuna kadar çektiği battaniyeyle ısınmaya çalışıyordu. Tam karşısında oturan büyük babası ise başını atlı arabanın şiltesine dayamış yüzünde tatlı bir gülümsemeyle uyuyordu. Senatör Karambina, Papkin’le birlikte yaşamaya başladıktan sonra çok değişmişti. Onu tanıyanlar yaşlı adamdaki bu değişikliğe inanamıyorlardı. Senatör zaman zaman aksilikler yapsa da hep şefkat ve sevgiyle davranıyordu.

Büyük babasını inceleyen Papkin, onu gülümserken görünce biraz rahatladı. Onun bu kış soğukunda araba yolculuğu yapmasını istemiyordu.

Büyükbabasına havanın çok soğuk olduğunu, başka bir gün gidebileceklerini söylemişti ama büyük babası sağlığı konusunda çok titizdi. Hiçbir şekilde kontrollerini aksatmak istemiyordu.

Bugün de yaşlı adamın rutin kontrolleri için şehir merkezindeki aile hekimi Doktor Simavi Bey'e gitmişlerdi. Papkin bu kontrollerde büyük babasını hiç yalnız bırakmıyor, hep ona eşlik ediyordu.

Doktor Simavi Bey, yaşlı adama, "Turp gibisiniz Senatör. Eski hastalıklarınız da iyiye gidiyor. Bu küçük torun sizi bir hayli gençleştirmiş. Onun sevgisi verdiğim ilaçlardan da etkili anlaşılan." demişti. Papkin doktorun söylediklerine çok sevinmişti. Birlikte doktorun muayenehanesinden ayrılmış ve mutlu bir şekilde tekrar yola koyulmuşlardı.

Küçük çocuk buğulanan camdan dışarısını görebilmek için eliyle arabanın camını hafifçe sildi. Oluşan yuvarlağın içinden gökyüzüne baktı. Büyük gri bulutlardan bembeyaz kar taneleri süzüle süzüle yere doğru iniyordu. Papkin at arabasının küçük camından bu güzel manzarayı izlerken, aklına yardıma muhtaç insanlar geldi. "Evsiz, barksız insanlar bu soğukta dışarıda ne yapıyorlar acaba?" diye düşündü. Gülümseyen yüzü birden ciddileşti, deniz mavisi gözlerini endişe kapladı.

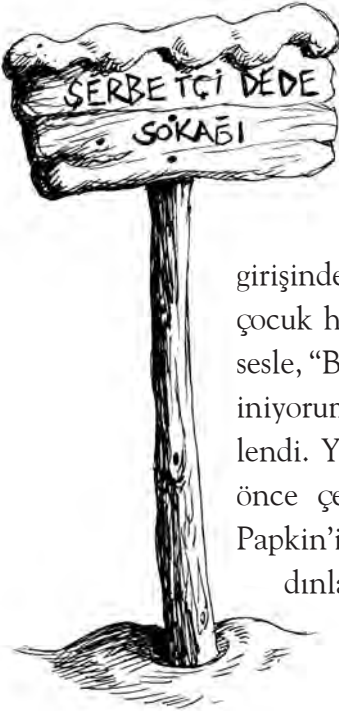
Papkin kısacık hayatında birçok zorluk yaşamıştı. Kendisine yardım edenler olmasaydı belki şimdi hayatta bile olmazdı. O yüzden sıkıntıda olan insanlar aklından hiç çıkmıyordu. Yardıma muhtaç o kadar çok insan vardı ki!.. Özellikle şehir dışındaki köylerde yaşayan ailelerin pek çoğu geçim sıkıntısı çekiyordu. Büyük babasıyla Papkin, bu ailelere ellerinden geldiğince yardım ediyorlardı. Tabii ki Paşa ve Cudi de onlara katılıyordu. Üç küçük arkadaşı, büyük babanın kamyonlarla getirttiği giyecek ve yiyecekleri

yardıma muhtaç ailelere dağıtmaktan çok mutlu oluyorlardı.

Papkin tüm bunları düşünürken atlı araba, Şerbetçi Dede Sokağı'nın

girişinde sallanarak durdu. Küçük çocuk hafifçe silkindi. Heyecanlı bir sesle, "Büyük babacığım! Geldik! Ben iniyorum." diye büyük babasına seslendi. Yaşlı adam kafasını kaldırarak önce çevresine bakındı. Karşısında Papkin'i görünce hemen yüzü aydınlandı. "Geldik mi evladım?

Uyuyakalmışım. Sen uyumadın mı hiç?" diye sordu.

“Hayır, büyük babacığım. Kar o kadar güzel yağıyor ki gözlerimi manzaradan alamadım.”

“Keşke beni de uyandırsaydın. Sana iyi bir yol arkadaşısı olamadım.”

Papkin büyük babasına sevgiyle bakarak, “Olur mu hiç büyük babacığım? Senin varlığın bana yetiyor. Hem uyumana çok sevindim; biraz dinlenmiş oldun.” dedi.

Büyük babası Papkin’in başını okşayarak arabadan inmek için öne doğru eğilmişti ki Papkin ciddi bir sesle, “Bu sefer ben tek gideyim büyük baba.” diyerek ona mani oldu.

Yaşlı adam şaşırılmıştı. “Neden?” diye sorarak yerine oturdu.

Papkin, “Büyük babacığım hava çok soğuk. Ben araba yolculuğu yapmanıza bile razı değilim; siz bir de bu soğukta dolaşmak istiyorsunuz! Hasta olmanızı istemiyorum. Bu sefer ben tek gideyim olur mu?” dedi kibar bir şekilde.

Büyük babası tam itiraz edecekti ki Papkin’in endişeli bakışlarını gördü. Papkin şimdiye kadar onu hep mutlu etmişti. Kendisi aksi davrandığı zamanlarda bile Papkin sevecenliğini bozmamıştı. Bu yüzden istese bile Papkin’e itiraz edemiyordu. Ama yine de homurdanmayı ihmal etmedi: “Ama bir dahakine

beraber gideceğiz. Hem doktoru duydun, turp gibiymişim. Bu kadarcık yol bana ne yapacak? Hah güleyim bari!”

Papkin gülümseyerek yaşlı adamın boynuna sarıldı; “Merak etme büyük babacığım, bir dahakine beraber gideriz. Arabayı bir saat sonra yollarsan işim bitmiş olur.” dedi ve yan koltukta duran hediyelerle dolu büyük kutuyu kucaklayıp arabadan indi.

2. BÖLÜM

ŞERBETÇİ DEDE SOKAĞI'NDA...

Atlı araba malikâneye doğru yola koyulunca, Papkin de dizine kadar gelen karın içinde bata çıka ilerlemeye başladı. Sokağın iki yanında çok eskiden kalma olduğu belli olan ufak dükkânlar vardı. Dükkânların önündeki bodur çam ağaçlarının dalları biriken kardan yere kadar eğilmişti. Bu manzaraya hayranlıkla bakan Papkin, elindeki ağır kutuyu taşımakta zorlansa da hâlinden memnundu.

Şerbetçi Dede Sokağı'nda oturan Bayan Gaspak onu dört gözle bekliyor olmalıydı. Yaşlı kadın yaklaşık yirmi yıldır tek başına yaşıyordu. Kocasını öldükten sonra kimsesi kalmamıştı. Geçimini bu eski sokağı süpürerek sağlıyordu. Ama kazandığı para ancak kadıncağızın karnını doyurmasına yetiyordu.

Papkin yaşlı kadının evine doğru giderken, kutuya koydukları hediyeleri düşünüyordu. Bayan Gaspak'a bu sefer kalın yünden çok güzel bir hırka getirmişti. Sündüs Hanım kasabanın en kaliteli yünlerinden almış ve bu hırkayı yaşlı kadın için örmüştü. Bayan Gaspak bu hediyeye çok memnun olacaktı. Ayrıca elbette kutunun içine yiyecek bir şeyler de koymuşlardı. Fakat bu sefer yalnız olduğu için Papkin daha az şey getirebilmişti. Paşa ve Cudi evde kalmışlar, malikânenin yolunu kardan temizlemek için Komutan'a yardım etmek istemişlerdi.

Papkin adımlarını sıklaştırdı. Bir an önce kutuyu yaşlı kadına vermek istiyordu. Yaşlı kadının oturduğu

eve doğru yaklaşırken, birden ilerideki apartmanların arasından bir adam çıktı. Adamın garip bir ürkütücülüğü vardı. Paltosunun yakalarını kaldırmış başına da siyah bir bere geçirmişti. Berenin kenarından kirli saçları görünüyordu. Gözlerini Papkin'e dikmiş, elleri ceplerinde ona doğru yürüyordu.

Papkin biraz tedirgin olarak adımlarını yavaşlattı. Bu adamı geçen gün Bayan Gaspak'ın evinin karşısındaki bakkalın önünde de görmüştü. Papkin o sırada bakkalda alışveriş yapıyordu. Adamsa sokak lambasına dayanmış ona doğru bakıyordu. Papkin o gün de adamın bakışlarından rahatsız olmuş ama sonra kendi kendine kızarak, "Aman canım sende! Nereye bakarsa baksın." diye söylenmişti.

Papkin yine gereksiz yere tedirgin olduğunu düşünerek omuz silkti. "Sokağın sakinlerinden biri herhâlde." dedi kendi kendine. Adam ona doğru

yürümeye devam ediyordu. Papkin adam yaklaştıkça onun bakışlarında bir kötülük olduğunu fark etti. Geçmiş tecrübeleri ona kötü insanları biraz da olsa tanıma becerisi kazandırmıştı. Bu nedenle yönünü değiştirerek kaldırıma doğru yürümeye başladı. Bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordu. Ama elindeki kutunun altından gördüğü bir çift plastik siyah çizme, büyük ve hızlı adımlarla kendisine doğru gelmeye devam ediyordu.

Papkin'in artık hiç şüphesi kalmamıştı. Bu durumda bir gariplik vardı. Fakat kaçmak için çok geçti. Çünkü adamla arasında çok az bir mesafe kalmıştı. İçinden kötü bir şey olmaması için dua ederek hızlı bir şekilde yürümeye devam etti. Bir yandan da yardım isteyebileceği birini görme umuduyla etrafına bakıyordu. Ama kardan dolayı etrafta kimsecikler yoktu. Sokağın sakinleri evlerine çekilmişlerdi. Papkin kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Tam o sırada siyah çizmeli adam Papkin'in bir adım önünde durdu. Küçük çocuk korkuyla gözlerini sınıksız yumdu ve başını öne eğdi. Daha sonra adamın gitmiş olmasını dileyerek tek gözünü açıp baktı. Ama siyah çizmeler hâlâ önünde duruyordu. Papkin artık yapacak bir şey olmadığını anladı. Kafasını kaldırıp masmavi gözlerini adama dikti ve soğukkanlı olmaya çalışarak, "Buyurun bir şey mi istediniz?" dedi.

Adam kirli diřlerini göstererek güldü. “Buralarda kazma kürek satan bir yer biliyor musun genç adam?” diye sordu.

Papkin bu soru karşısında şaşırmıştı. Yine de temkinli bir tavırla, “Bilmiyorum kusura bakmayın.” dedi. Tam adamın yanından geçmek için bir adım atmıştı ki o sırada ara sokaktan biri çıktı ve Papkin’in yüzüne kötü kokulu bir mendil bastırdı. Elindeki kutuyu düşüren Papkin var gücüyle adamın elini yüzünden çekmeye çalıştı. Ama adam çok güçlüydü. Daha fazla mücadele edemedi. Papkin’in kolları yavaş yavaş yana düştü. Artık kendinde değildi.

3. BÖLÜM

YÜK TRENİNDE TEHLİKELİ YOLCULUK

Papkin bir müddet sonra irkilerek uyandı. Olanları anlamaya çalıştı. En son hatırladığı bir adam tarafından ağzına iğrenç kokulu bir mendil dayanmasıydı. Sonra bayılmış olmalıydı. ‘Bu uğultu da nedir? Neredeyim ben?’ diye panik hâlinde etrafına bakındı. Ağzı kurumuştü; üzerinden araba geçmiş gibi hissediyordu. Gözlerini açmaya çalıştı ama bir türlü açamadı.

“Hadi uyan! Hadisene, baş belası! Uyan dedim!” diye bağırın bir adamın attığı tokatla gözlerini zorla da olsa araladı. Kendisini tartaklayan uzun siyah saçlı adamı gördü. Bu adam, Şerbetçi Dede Sokağı’nda üzerine doğru yürüyen bereli adamdı. Yakından daha

korkutucu görünüyordu. Adamın saçları kirden birbirine yapışmış, gözlerinin altı çökmüş, kapkara olmuştu.

Adam, Papkin'i kollarından tutmuş sarsıyordu. Papkin, adamın ellerinden kurtulmaya çalıştı. "Tamam uyandım. Kendim kalkabilirim!" diyerek yattığı yerden doğruldu. İri yarı adam, "Bak sen! Bizimkinin dili bayağı uzunmuş. Neyse senle uğraşacak vaktim yok. Haydi toparlan. Üstüne başına çeki düzen ver. Trenden iniyoruz." dedi ve ceketinin yakalarından tuttuğu gibi Papkin'i bir hamlede oturduğu yerden kaldırdı.

Papkin ayağa kalkınca Şerbetçi Dede Sokağı'ndaki öbür adamı da gördü. 'Demek ikisi birlikte beni kaçırdılar!' diye düşündü. Adam çuvalların dibine yığılmış horlayarak uyuyordu. Küçük çocuk çevresine dikkatle bakınca bir yük treninde olduğunu anladı. İçinde buldukları vagonun her yerinde çuvalar vardı. Papkin'in başı çatlayacak gibi ağrıyor, karnı açlıktan zil çalıyordu. Acaba ne kadar zamandır uyuyordu? Tam adamlara ne kadardır yolda olduklarını soracaktı ki tren acı bir siren sesiyle yavaşlamaya başladı.

Hava oldukça kararmıştı. Tren garına iyice yaklaşmışlardı. Her tarafı dökülmeye yüz tutmuş tren, gıcırtilar çıkartarak büyük bir gürültüyle durdu.